

Nr 19

Utlåtande i anledning av motioner om åtgärder för bättre utnyttjande av skogsbilvägnätet.

I de likalydande vid 1970 års riksdag väckta motionerna I: 925 av herrar *Jonsson* och *Norberg* samt II: 1104 av herrar *Wiklund* i Härnösand och *Olsson* i Timrå föreslås att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer om att de i motionerna framförda synpunkterna förebringas skogsbruksutredningen för prövning i samband med stödgivning till skogliga åtgärder i övrigt.

Utskottet har inhämtat yttrande över motionerna från skogsstyrelsen. Se bilaga till detta utlåtande.

Utskottet. I motionerna påtalas att det vid skogsvägbyggnad ofta förekommer att de yttre förgreningarna av skilda skogsbilvägnät byggs så att de slutar endast en eller ett par kilometer från varandra. Motionärerna framhåller att det i många fall skulle förkorta resavstånden bl. a. för den bofasta befolkningen om sådana vägar sammanbyggdes. Enligt motionärernas mening bör skogsbruksutredningen åläggas att pröva om inte statligt stöd till skogsvägbyggnad skulle kunna förbindas med åläggande för skogsintressenterna att bygga samman nyssnämnda slag av yttre förgreningar av skogsbilvägnätet.

I remissyttrande över motionerna framhåller skogsstyrelsen att skogsvägarna utformas som genomfartsvägar överallt där detta är ekonomiskt motiverat. Vid sådana vägbyggnadsföretag där skogsbilvägen skall tjäna även andra ändamål än skogliga är skogsvårdsstyrelserna enligt styrelsens föreskrifter ålagda att bedöma vägens utformning med hänsyn till det samlade trafikbehovet. Med hänsyn till de för skogsnäringen redan mycket höga väggkostnaderna ställer sig skogsstyrelsen avvisande till ytterligare sammanbyggnad av återvändsvägar.

Utskottet vill under hänvisning till det anförda förorda att motionerna lämnas utan åtgärd från riksdagens sida och hemställer således

att riksdagen avslår motionerna I: 925 och II: 1104.

Stockholm den 9 april 1970

På jordbruksutskottets vägnar:

NILS G. HANSSON

Vid detta ärendes slutbehandling har närvarit

från f ö r s t a kammaren: herrar Mossberger (s), Skårman (fp), Hedström (s), Hermansson (cp)*, Magnusson (s), Augustsson (s), Skagerlund (fp)*, Manne Olsson (s)* och Hübinette (m)*;

från a n d r a kammaren: herrar Hansson i Skegrie (cp), Arweson (s), Persson i Skänninge (s)*, Antby (fp), Lundmark (s), Trana (s), Björk i Påarp (s), Persson i Heden (cp), fru Sundström (s) och herr Krönmark (m)*.

* Ej närvarande vid justeringen.

Bilaga

Yttrande över motionerna I: 925 och II: 1104

Skogsstyrelsen (24.2.1970) avstyrker bifall till motionerna och anför därvid.

Vid den vägnätsplanläggning som ligger till grund för beslut om hur skogsvägar skall byggas till sträckning och standard penetreras vägbehoven relativt ingående. Överallt där det är ekonomiskt motiverat utformas vägarna som genomfartsvägar; i övriga fall som återvändsvägar. Vid s. k. kombinerade företag d. v. s. där vägen tjänar även andra ändamål än skogliga är skogsvårdsstyrelserna genom föreskrifter som skogsstyrelsen utfärdat ålagda att bedöma vägens utformning med hänsyn till det samlade trafikbehovet. Ytterligare sammanbyggnad av återvändsvägar skulle kräva avsteg från de ekonomiska grundprinciperna för skogsvägnätets utformning vilket skulle kunna få svåröverblickbara följder. Skogsnäringens väggkostnader är redan mycket höga och av samma storleksordning som t. ex. kostnaderna för skogsvården.

I sammanhanget vill skogsstyrelsen framhålla att kostnadsskillnaden mellan en genomfartsväg och motsvarande återvändsvägar i regel är väsentligt större än kostnaderna för mellandelen. Bl. a. av trafiksäkerhetsskäl är det nämligen oftast nödvändigt att utföra hela vägförbindelsen med genomfart till högre standard än vad som erfordras vid återvändsvägar.